STJERNEN
KIRKENYT
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2001

Præsident Hinckley bekendtgør nyt tempel og taler om værdighed til at komme i templet

Templet repræsenterer Jesu Kristi evangeliums højeste ordinancer, sagde præsident Gordon B. Hinckley den 24. juni til næsten 5000 fremmødte i San Antonio i Texas. Derudover så flere tusinde mødet i kirkebygninger via satellit. Præsident Hinckley meddelte, at han var rejst til byen for at overveje at bygge et tempel i området.

»Alle, der gerne vil se [et tempel] i San Antonio: Smil,« sagde han.

Der var tilsyneladende masser af smil, for der vil virkelig blive bygget et nyt tempel i San Antonio. Præsident Hinckleys bekendtgørelse bringer det samlede antal templer i funktion og annonceret op på 125. Templet i San Antonio bliver det fjerde i staten Texas. Der er i øjeblikket templer i Dallas og Houston, og endnu et er under opførelse i Lubbock.

Præsident Hinckley fik følge af ældste David D. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds, som på det tidspunkt tjente som præsident for Nordamerikas Sydvestlige Område.

Præsident Hinckley bad de fremmødte om at beslutte sig for at forberede sig til at træde ind i Herrens hus. »Et tempel bliver broen fra det jordiske liv til udødeligheden,« sagde han. »Jeg kender ikke noget, der er mere alvorligt [end templet]. Jeg vil gerne give jer det ansvar at gøre jer klar … og jeg ønsker at tale til jer om, hvad der ventes af jer, for at I kan gøre jer værdige til at tage til Herrens hus.« Præsident Hinckley henviste til spørgsmål, der stilles under et tempelanbefalingsinterview, og fortalte de fremmødte, at de for at få en tempelanbefaling må opfylde følgende krav:

FOTO: NOEL BELL, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley vinker til medlemmer i San Antonio i Texas. Sammen med ham ses ældste David B. Haight og ældste Rex D. Pinegar.

Have et vidnesbyrd om Gud Faderen, Jesus Kristus og Helligånden. »Har I et sådan vidnesbyrd?« spurgte han. »Det tror jeg, at I har. Jeg tror, at det giver genlyd i jeres hjerte, at Gud vor evige Fader lever, at Jesus er Kristus, at Helligånden er medlem af Guddommen, at disse er individuelle skabninger, virkelige personer, og at de regerer i himlene til velsignelse for Guds sønner og døtre.«

Have et vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er verdens Frelser og Forløser. »Der findes intet andet navn under himlen, hvorved vi kan blive frelst,« forklarede præsident Hinckley. Vi må i vores hjerte fremelske et vidnesbyrd og en overbevisning om denne kendsgerning. Vi kan gøre det, hvis vi gør en indsats … Hvis vi vil gøre Faderens vilje, vil vi få et vidnesbyrd om, at Frelseren er den guddommelige Søn og om hans sonoffer for os.«

Vide at evangeliet er blevet genoprettet i denne uddeling. Efter flere århundreder med frafald, sagde præsident Hinckley, har Herren gengivet alle evangeliets lærdomme, alle dets ordinancer og alle dets principper, som har eksisteret i tidligere uddelinger. »Dette er tidernes fyldes uddeling,« forklarede han.

Opretholde Kirkens ledere. »Dette er vigtigt,« sagde præsident Hinckley. »Det siger jeg ikke, fordi jeg står her som Kirkens præsident, men fordi loyalitet, mine søskende, er den lim, der holder dette værk sammen og giver det fremgang.« Kirkens medlemmer, tilføjede han, har pligt – en højtidelig og bindende pligt – til at opretholde dem, der er kaldet til at præsidere over dem. »Jeg håber, at enhver mand og kvinde her kan gøre dette helhjertet,« sagde han.

Holde kyskhedsloven. Præsident Hinckley talte til forsamlingen om, at de lever i en umoralsk tid. »Det er alle vegne …«, sagde han. »Vi skal hæve os over dette.« Præsident Hinckley sagde henvendt til de unge, at det kan være en enorm udfordring at modstå umoral. »Men I kan godt,« sagde han. »Jeg ved, at I kan. Hundredtusindvis af unge mænd og kvinder i denne kirke hæver sig over disse ting og holder sig fra verdens umoral. Kyskhed er af allerstørste betydning.«

Præsident Hinckley opfordrede dernæst medlemmerne til at undgå skilsmissens sorger og skuffelser. »Jeg er kommet til den konklusion, at de fleste skilsmisser er et resultat af egoisme eller synd eller begge dele,« sagde han. »I skal behandle hinanden med respekt, ærligt og kærligt. Jeg har været gift med min hustru i 64 år. Det er lang tid. Hvis I ikke tror det, så prøv selv at være gift så længe. Jeg kan helt ærligt sige, at hun stadig er min allerkæreste og mit dyrebareste, som jeg elsker og ærer og respekterer. Jeg forstår ikke, hvordan folk kan tage til Herrens hus og indgå højtidelige pagter og bagefter gå ud og bryde dem og tilsidesætte dem. Kyskhed er noget dyrebart, smukt og vidunderligt«.

Have en god ånd i hjemmet. Han bad fædrene om at være gode fædre, mødrene om at være gode mødre og børnene om at være gode børn. For at få en tempelanbefaling skal vi »ære, elske og respektere hinanden,« sagde præsident Hinckley.

Holde sig fra apostatiske grupper. »De er alle vegne,« sagde præsident Hinckley. »Følg ikke nogen, der kommer og nynner sød musik for at prøve at lokke jer væk fra Jesu Kristi evangeliums solide, enkle og vidunderlige sandheder, søskende«.

Holde pagterne og komme til Kirkens møder. Præsident Hinckley fortalte forsamlingen, at de i templet vil indgå pagter med Gud, deres evige Fader. »Disse pagter er opløftende,« sagde han. »De er til for at styrke os, hjælpe os, give os mening med tilværelsen og vejlede os på renhedens og retskaffenhedens veje«.

Være ærlige. Præsident Hinckley sagde, at det ikke altid er let at være ærlig, men ærlighed kommer man længst med. »Søskende, det forventes, at hver mand, kvinde og hvert barn i denne kirke er ærlige, handler ærligt og lever ærligt og er ærlige og redelige i det, de siger og gør.«

Betale tiende. Han forklarede, at manglende tiendebetaling er den største årsag til, at medlemmer ikke kommer i templet. »Tiende er et princip, hvortil der er forbundet et løfte. Tiende handler ikke så meget om penge som om tro. Kære søskende, jeg beder jer indtrængende – hver eneste af jer – om at betale tiende. Herren har givet jer så vidunderlige løfter. Han har sagt, at han vil åbne himlens vinduer og udøse velsignelser over jer … Hvordan kan han velsigne jer, hvis I ikke gør, hvad I bør?«

Holde visdomsordet. »Det behøver jeg ikke at nævne,« sagde præsident Hinckley. »I drikker ikke te, I drikker ikke kaffe, I drikker ikke alkohol, I gør ikke nogen af disse ting. I er bedre end som så. Det er I for kloge til.«

Betragte jer som værende værdige til at få en tempelanbefaling. »Når alt kommer til alt, skal I selv bedømme, om I bør have en tempelanbefaling,« forklarede præsident Hinckley. »I må selv afgøre, om I er værdige til at træde ind i Herrens hus. Jeg håber, jeg beder til og jeg beder indtrængende hver enkelt af jer om, at I allerede i dag vil beslutte jer for at være værdige til at komme i Herrens hus.«

Inden præsident Hinckley rejste til Texas, fejrede han i al stilhed sin 91 års fødselsdag sammen med familie og nogle få venner. På hans fødselsdag den 23. juni samledes han med familien. Dagen før blev der holdt en lille fødselsdagsreception sammen med medlemmerne af Det Første Præsidentskab og deres hustruer samt flere andre generalautoriteter i Kirkens administrationsbygning. □

Artiklen tilpasset efter
Church News, *30. juni 2001.*

Ældste Carmack taler om Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond

Ved generalkonferencen i april 2001 kom præsident Gordon B. Hinckley med en historisk bekendtgørelse. Et nyt program i Kirken kaldet Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond ville snart blive iværksat for at hjælpe værdigt trængende unge sidste dages hellige, især hjemvendte missionærer, med at få en uddannelse. Kort efter blev det bekendtgjort, at ældste John K. Carmack fra De Halvfjerds skulle være leder herfor. Ældste Carmack har for nylig talt om programmet.

Spørgsmål: Hvad er Kirkens hensigt med Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond?

Svar: Kirkens Selvsupplerende *Uddannelses*fond er grundlagt efter samme mønster som Kirkens *Emigrations*fond, der blev oprette af Kirken midt i 1800-tallet for at hjælpe europæiske medlemmer med at emigrere til Zion. Dette program dannede et grundlag af retskafne familier, ledere i Kirken og uafhængighed, hvilket var en stor styrke for Kirken.

Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond er baseret på de samme principper som Kirkens Emigrationsfond. Det er et nutidigt program, der skal styrke sidste dages hellige, både enkeltpersoner og familier, i deres eget land.

Uddannelse og erhvervsarbejde vil bidrage til at skabe stabilitet i familier verden over. Disse familier vil til gengæld styrke Kirken ved at tjene i lederstillinger og ved at betale tiende. Programmet vil også hjælpe unge medlemmer i hele verden med at forstå, at Kirken bekymrer sig om dem, og det vil hjælpe dem til at komme ud af fattigdomscirklen, som præsident Gordon B. Hinckley har beskrevet.

Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond er opstået som inspiration til Guds profet. Det kan hjælpe over alt. Jeg tror, at vi 30 år fra i dag vil kalde det en af de vigtigste ting, der er sket i Kirken.

Spørgsmål: Hvordan har medlemmerne reageret på Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond?

Svar: Der har været en overvældende positiv reaktion. Det lader til, at Kirkens medlemmer straks fik et vidnesbyrd om, at dette program er inspireret af Gud. Der er så mange, der har været på mission i udviklingslandene, som er kommet hjem med en længsel efter at hjælpe de medlemmer, som de har tjent blandt, og de lokale missionærkammerater, de har haft. Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond tilvejebringer nu en effektiv måde at gøre dette på.

Flere tusinde medlemmer har bidraget, og fondet vokser hurtigt, men vi har brug for meget mere. Mange mennesker har også ringet og spurgt, om de kunne bruge al deres tid eller en del deraf til at fremme programmet. Blandt disse har man valgt to mænd til at være frivillige ledere på fuldtid. Der bliver sikkert snart udvalgt en eller to til. Andre frivillige vil tjene i komiteer ved Kirkens hovedsæde og i lokale rådgivende komiteer for Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond verden over.

Der har også været stor respons fra mulige låntagere. Vi har allerede fået henvendelser fra mange lande: »Hvordan kan jeg få et lån fra Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond?« Områdepræsidentskaberne siger: »Vi bliver oversvømmet med henvendelser fra interesserede – hvornår vil programmet være klar?« På vores rejse for nylig til Mexico, Chile og Peru fyldte unge mennesker, der var ivrige efter at høre mere om Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond, kirkebygningerne, hvor vi talte om programmet.

Spørgsmål: Hvordan er programmet blevet udviklet?

»Jeg tror, at vi 30 år fra i dag vil kalde [Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond] en af de vigtigste ting, der er sket i Kirken,« siger ældste John K. Carmack, der er programmets leder.

Svar: Talen ved generalkonferencens møde for præstedømmet, hvor præsident Hinckley bekendtgjorde oprettelsen af Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond, er blevet vores vedtægt eller grundlag for, hvad vi kan gøre. Den indeholder nøglebegreberne og lærdommene og er den inspirerede erklæring. Vi har taget dette grundlag og har arbejdet hen mod at oprette Afdelingen for Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond og et praktisk program. Vi har følt os inspireret af Herren til at gøre dette, og vi er nu klar til at afprøve det.

Vi arbejder under en bestyrelse, som består af Det Første Præsidentskab, hvor bestyrelsesformanden er præsident Hinckley selv, to medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, seniorpræsidenten i De Halvfjerds' Kvorum, Det Præsiderende Biskopråd, Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde samt lederen af religionsundervisning og skoleundervisning. Præsident Hinckley har spillet en stor rolle i udviklingen af programmet. Vi føler hans iver. Han higer efter, at vi hurtigt får programmet på plads.

Spørgsmål: Nøjagtigt hvordan vil Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond fungere?

Svar: Renter og indtægter fra de bidrag, der udgør fondet, vil blive brugt til lån til studerende. Disse lån vil bidrage til at dække udgiften til uddannelse for studerende, der har brug for hjælp. Selve fondet vil forblive intakt.

Den største målgruppe er unge, der er vendt hjem fra mission, men andre er også velkomne til at indsende ansøgning. Ansøgere skal være voksne på højst 35 år. De skal følge Kirkens Institutprogram og anbefales som værdige og engagerede af deres biskop eller grenspræsident.

Men Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond gør mere end blot at yde lån. Det er et inspireret, komplet program, der hjælper mennesker til at blive uafhængige. Endnu inden bekendtgørelsen af Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond afholdt Kirken allerede karriereseminarer i udviklingslande for at hjælpe medlemmer med at lære at finde frem til de lokale muligheder – tilskud, lån og jobmuligheder.

Seminaret underviser endvidere i at udarbejde en plan for ens uddannelse og arbejde. Man skal gennemgå dette seminar, inden ens ansøgning om et lån fra Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond betragtes som komplet. Ansøgere skal endvidere vise, at de har opbrugt andre finansielle midler, inden de søger hjælp fra Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond.

Institutledere i hele verden vil modtage ansøgningsskemaer og vejlede ansøgerne i løbet af processen. Ansøgningerne vil blive gennemgået af en lokal komite for Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond bestående af medlemmer af Kirken, inden der sendes kopier til områdepræsidentskabet og til Afdelingen for Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond ved Kirkens hovedsæde. Områdepræsidentskaberne vil kontakte os, hvis de har forslag, ideer eller bekymringer.

Udbetaling af lån vil finde sted fra Kirkens hovedsæde, enten direkte eller gennem en bank til de lokale uddannelsesinstitutioner og ikke til den enkelte ansøger. Det kræves, at låntagerne regelmæssigt rapporterer om deres fremskridt til deres lokale komite for Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond. Komiteen vil støtte og vejlede låntagerne, indtil de er færdige med deres uddannelse og får erhvervsarbejde.

Når låntagerne har afsluttet deres uddannelse, kræves det, at de tilbagebetaler lånet til en meget beskeden rente. Når disse låntagere tilbagebetaler deres lån, vil fondet vokse konstant, så den kan hjælpe flere unge. Vi håber, at den vil vokse tilstrækkeligt til at kunne hjælpe hundredtusindvis af unge medlemmer af Kirken.

Spørgsmål: Hvornår og hvor vil programmet blive iværksat?

Svar: Præsident Hinckley har rådet os til at afprøve programmet i begrænset omfang til at begynde med og foretage forbedringer, inden vi iværksætter det i fuldt omfang. Vi begynder med studerende i Mexico, Chile og Peru, tre lande med et stort antal hjemvendte missionærer. Til at begynde med vil man koncentrere sig om faglige uddannelser, men det kan udvides, efterhånden som programmet udvikler sig.

Vi håber snart at kunne indføre programmet i andre del af verden.

Spørgsmål: Hvad med de områder i udviklingslandene, hvor der ganske enkelt ikke er noget arbejde, selv for folk med en uddannelse?

Svar: Det er en udfordring. I disse områder er nøglen selvstændigt erhverv. Iværksætterkurser og -uddannelse kan lære den enkelte at oprette og drive deres egen lille virksomhed og endda ansætte andre.

I alle områder af verden vil uddannelsen blive valgt efter behov og tilgængelige muligheder.

Spørgsmål: Vil programmet kun hjælpe mennesker i udviklingslande?
Svar: Ja. Vores mål er at udvikle et fond, der er stort nok til at hjælpe hver enkelt værdig og kvalificeret ansøger i verden, så det skal være et temmelig stort fond. Men der kommer til stadighed bidrag ind.

Der er behov for alle bidrag, store som små. Det ville nok overraske folk, hvis de vidste, hvor langt deres bidrag kan række.

Medlemmerne skal også være klar over, at 100% af deres bidrag går til at hjælpe modtagerne, da alle programmets medarbejdere er frivillige, og Kirken dækker alle programmets driftsudgifter.

Vil man give et bidrag, skriver man blot »Kirkens Selvsupplerende Uddannelsesfond (PEF)« og beløbet i feltet »Andet« på en bidragsseddel og giver beløbet til biskoppen eller grenspræsidenten.

Spørgsmål: Hvad kan medlemmerne ellers gøre for at støtte programmet?

Svar: Der vil blive kaldet frivillige til lokale vejledende kommitter, som der vil være en hel del af i verden. De vil hjælpe med at vejlede, undervise og føre tilsyn med låntagerne samt udvælge og samarbejde med tilknyttede skoler.

Medlemmerne generelt kan bede for, at programmet vil lykkes. Vi ved, at deres bønner kan være effektive. Vi tror på det, som skrifterne siger herom: »En retfærdigs bøn formår meget« (Jak 5:16). Dette inspirerede arbejde giver os alle mulighed for at yde ofre for at støtte »de nedhængende hænder« (L&P 81:5) og være et og søge at opbygge Zion (se L&P 38:24–27). Det gør det muligt for os at gøre en forskel på den måde, Herren har besluttet (se L&P 104:13–18). □

Medlemmer der gør en forskel

»Jeg gør noget for nogen«

Det var billeder af børn i nød, der ændrede Marelle Gardners liv. Hun er medlem af Welby 8. Ward i West Jordan Utah Welby Stav og bor tæt ved Kirkens Humanitære Center i Salt Lake City. En dag besluttede hun sig for at deltage i en rundvisning. Da hun var der, standsede hun op foran en planche med billeder af drenge og piger, som havde så store behov og så få muligheder, og hun begyndte at tænke over, om hun kunne gøre noget for at hjælpe.

Mens hun tænkte over tingene, begyndte en idé at tage form. Hun havde en gammel symaskine. Hun var ret god til at sy. Hun har fem sønner, så derfor har hun aldrig haft nogen grund til at sy kjoler. Måske kunne hun sy en kjole til en lille pige. Hun besluttede sig for at føre ideen ud i livet. Søster Gardner satte sig for at sy 365 kjoler på et år – en hver dag på et år.

Det Humanitære Center ønskede enkle kjoler med få knapper; man kan tabe knapperne, hvilket gør, at man ikke kan bruge en kjole. Så søster Gardner begyndte at lede efter et mønster. Hun fandt et perfekt mønster i Kirkens Deseret Industries og begyndte så at lede efter stof. Hun havde noget derhjemme, hun købte noget hos Deseret Industries, og venner begyndte at give hende deres stofrester. Søster Gardner begyndte snart sit arbejde. Hun elskede det.

»Det tager mig omkring to timer at sy en kjole,« siger hun. »Når jeg er færdig med en, tænker jeg på den lille piges smil, som vil få noget nyt tøj.«

Søster Gardner nyder sin syning så meget, at hun ser det som en belønning, når hun har udført sine øvrige pligter. I det sidste halve år har søster Gardner syet over 200 kjoler.

»Jeg har altid haft travlt,« siger hun. »Jeg troede ikke, at jeg kunne få tid til at gøre det her. Men jeg har opdaget, at når man interesserer sig for noget, så finder man tiden til det.«

Det er ikke blot en tilfredsstillelse at have syet en kjole, men søster Gardner siger, at det hjælper enormt på stress. »Det er utroligt, hvad man kan få gjort, hvis man udnytter de ledige øjeblikke om dagen,« siger hun. »Min mand og sønner spørger hele tiden

FOTO: VENLIGST UDLÅNT AF KIRKENS VELFÆRDSTJENESTE

Marelle Gardner sidder med nogle få af de godt 200 kjoler, som hun har syet til nødstedte børn.

om, hvor mange kjoler, jeg har syet. Det er dejligt at vide, at jeg gør noget for nogen.«

Neil K. Newell

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *14. juli 2001.*

Løfte om at komme igen foranlediger livslang tjeneste

Normas Loves liv ændredes for altid, da en fattig kvinde bad hende om noget sukkervand. Det kom bag på søster Love. Hun var kommet tilbage fra USA til sit fædreland Honduras på en kort sproglig opgave, som var sponseret af University of Texas i Arlington. Hen mod slutningen af søster Loves rejse besøgte hun det fjerntliggende Mosquitia-område i det nordøstlige Honduras. Hun glædede sig til at komme hjem til sin familie. Da var det, at en ældre dame, bad hende om noget sukkervand.

CREDIT: FOTO: CARL HICKEN, UDLÅNT AF *CHURCH NEWS*

Norma Love viser et tæppe, der er fremstillet i La Mosquitia-området. Søster Love tilbringer en stor del af året med at hjælpe de mennesker, der bor der.

Kvinden var flygtning fra nabolandet Nicaragua. Hendes barnebarn, som var spæd, var sulten og syg. Men der var mange syge i La Mosquitia, og de ting, man kunne skaffe, var så begrænsede, at det var svært at få ting så almindelige som sukkervand.

Søster Love spurgte bedstemoderen, om hun måtte se den lille.

»Barnet var dehydreret og næsten ved at dø,« mindes søster Love. »Jeg gav kvinden fem lempiras, ca. fire kroner, til at købe sukkervand. Så lovede jeg hende, at jeg ville komme tilbage med medicin, tøj, mad og alt, de havde behov for.«

Søster Love rejste tilbage til USA. Hun organiserede straks en indsamling af mad osv. på gymnasiet i Arlington, hvor hun arbejdede som tosproget lærer. Hendes garage blev hurtigt fyldt på med 150 sække medicin, mad tøj og sko. Søster Love indrømmer, at hun var noget naiv, når det kom til omkostningerne ved humanitært arbejde. Hun fandt snart ud af, at det var en enorm udgift at sende sækkene til Honduras' regnskov.

Søster Love var flere år tidligere blevet medlem af Kirken, da hun studerede i New York City. Hun mente, at hun havde fundet noget godt. *Herren vil hjælpe*, sagde hun til sig selv. Der kom hurtigt hjælp fra en venlig mand, der finansierede transporten. Søster Love rejste sammen med denne første sending til La Mosquitia, fordelte maden og medicinen og begyndte at lede efter den bedstemor, som havde rørt hendes hjerte. Hun fandt hende aldrig, men mindet om den ældre kvinde og hendes syge barnebarn »har bragt mig tilbage hvert år,« siger søster Love.

La Mosquitia er bestemt blevet til søster Loves hjem. Det meste af året arbejder hun sammen med befolkningen i området, indsamler de nødvendige ting og modtager støtte fra USA og andre områder. I 1993 stiftede en ven, der bor i Texas, foreningen Norma I. Love Foundation, en almennyttig organisation, som gør det muligt for folk at hjælpe indbyggerne i La Mosquitia med kontanter, arbejde og naturalier. Foreningen fokuserer på uddannelse, godt helbred og miljøet.

»Som skolelærer ved jeg, at uddannelse er nøglen til en bedre tilværelse,« siger søster Love. »Et godt helbred er også nødvendigt for at overleve og arbejde.«

Ud over at indsamle og distribuere tøj, medicin og skolematerialer arbejder også læger, tandlæger, lærere og andre, som kan hjælpe med at forbedre folks tilværelse, for projektet.

Kirken er ikke aktiv i La Mosquitia, men søster Love har uddelt snesevis af eksemplarer af Mormons Bog. Hendes mand, Horacio, blev medlem af Kirken i 1997, da han havde fået missionærlektioerne i San Pedro Sula i Honduras.

Velgørenhedsarbejde er sjældent let. Nogle gange spekulerer søster Love over, om hun gør nogen forskel. »Hvis jeg ikke havde tro, kunne jeg ikke gøre det,« slutter hun.

Jason Swensen

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *16. juni 2001.*

Mongoliets præsident hædrer lærer

Malan R. Jackson, tidligere leder af Butler Institute for International Understanding ved Utah Valley State College i Orem i Utah, modtog af Mongoliets præsident, Natsagiyn Bagabandi, anerkendelsen Mongoliets Ven ved en højtidelighed den 21. maj. Bror Jackson, som er medlem af Sharon 1. Ward i Orem Utah Sharon Stav, modtog prisen for sit arbejde for Mongoliet og dets folk.

Da bror Jackson var leder på Butler

Institute, iværksatte han et program for mongolske studerende og ledere for at hjælpe deres land i overgang til en ny regeringsform. Som resultat deraf modtog mange mongolske universitetsledere og regeringsembedsmænd, deriblandt premierministeren, undervisning på skolen.

Da Bror Jackson var på besøg i Mongoliet for at modtage anerkendelsen, overrakte han et dokument, som detaljerede UVSC's samarbejde med mongolske læreanstalter og universiteter og overrakte privat indsamlet hjælp til familier, som har mistet deres kvæg i de sidste to hårde vintre.

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *7. juli 2001.*

Sidste dages hellige hjælper efter presbyteriansk kirke nedbrændte

Efter at Atascocita presbyterianske kirke i Humble i Texas brændte ned den 3. juni, samledes medlemmerne af denne kirke til gudstjeneste i en restaurant. Men i løbet af få timer havde de en anden løsning. Områdepræsidentskabet for Nordamerikas Sydvestlige Område godkendte, at biskoppen i Humble Ward i Kongwood Texas Stav, John B. Blickenstaff, tilbød dem at bruge de sidste dages helliges kirkebygning, som lå i nærheden af den nedbrændte kirke.

Med øjeblikkelig virkning begyndte medlemmerne af Humble Ward og Atascocita Ward at gå i kirke om eftermiddagen, så presbyterianerne kunne samles i kirken om formiddagen. Medlemmerne af Atascocita presbyterianske kirke »har været så venlige,« siger stavspræsident Robert P. Mathews. »Man kunne ikke ønsker sig mere venlige mennesker, som ønsker at gøre alt, hvad de kan for at sikre sig, at de overholder standarderne.«

Præsident Mathews sagde, at pastor Rob Adrian spurgte, hvordan hans medlemmer skulle klæde sig, når de kom i de sidste dages helliges kirkebygning. »Biskoppen sagde: ›Kom, som I føler jeg bedst tilpas,‹« mindes præsident Mathews.

Men pastoren insisterede på, at de skulle klæde sig som sidste dages hellige – hvilket viste deres taknemmelighed.

Præsident Mathews siger, at Kirkens medlemmer er glade for at kunne hjælpe. »Medlemmerne har hjulpet dem med deres behov, og det har været meget positivt for dem,« tilføjer han.

Kirkens medlemmer har nu planer om at tjene penge til Atascocita presbyterianske byggefond. Medlemmerne »har ønsket at gøre dette og har ønsket at tjene,« siger præsident Mathews. ☐

Artiklen venligst udlånt af Church News, *30. juni 2001.*

Medlemmer glæder sig over konference i Polen

Det vist nok største antal polske medlemmer i Polen Warszawa Missionens 11 år lange historie samledes ved et møde den 23.–24. juni på Marriott Hotel i Warszawas centrum.

Polen Warszawa Missionens konference omfattede medlemmer fra alle grenene i missionen. Ældste D. Lee Tobler fra De Halvfjerds, og præsident for Det Centraleuropæiske Område, præsiderede over konferencen og talte ved de fire møder. For mange medlemmer og venner var det deres første mulighed for at ses siden den sidste konference i 1997.

Konferencen begyndte med et præstedømmemøde, hvor 100 præstedømmebærere deltog. Det andet møde omfattede lederne i hjælpeorganisationerne.

Inden hovedmødet den 24. juni blev der afholdt møde for 60 nye medlemmer, som var blevet medlem af Kirken inden for det sidste år. Flere blev bedt om at beskrive den velkomst, de fik, og hvad de syntes om at være medlem. De fortalte om deres kaldelser, og hvordan deres liv var blevet forandret.

En forsamling på 500 overværede hovedmødet, heriblandt polske embedsmænd, medlemmer, missionærer, undersøgere og repræsentanter fra medierne. Et kor bestående af medlemmer og missionærer fra Warszawa Gren og Lodz Gren stod for musikken ved hovedmødet. Da ældste Tobler havde opfordret medlemmerne til at involvere sig mere i missionering, sagde han, at Kirken vil vokse hurtigere i hele Europa, når medlemmerne frimodigt fortæller deres venner og familie om deres glæde over evangeliet.

Konferencen var en glædelig begivenhed, hvor medlemmer og missionærer traf nye venner. En tv-journalist kommenterede, at »alle syntes at være meget glade for at se hinanden og for at være medlem af Kirken.« ☐

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *7. juli 2001.*

Yderligere ideer til fællestid i november 2001

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som lederne kan bruge sammen med Fællestid, der er trykt i Liahona, *november 2001. Se »Profeten fortæller os det« på side 12 og 13 i* Lille Liahona *i denne udgave, hvor der er lektion, instruktioner og aktivitet, som passer til disse ideer.*

1. Lav et spil ved at skrive ordene i Amos 3:7 på hvert sit stykke papir. Bag på hvert ord skriver du en profeti fra en profet, som står i skrifterne (se eksemplerne nedenfor). Sæt billeder eller ordstrimler frem med navnene på de profeter, der har udtalt profetierne. Læg billederne eller ordstrimlerne i orden, så ordene i skriftstedet passer sammen med profeterne, og skriftstedets ord vil kunne læses i den rigtige rækkefølge. Inden Primary gemmer du ordene fra skriftstedet forskellige steder i klassen; få børnene til at finde dem senere. Få dem, der finder ordet, til at læse profetien, sætte den sammen med den profet, der udtalte den, og hæng ordene fra skriftstedet under hans billede eller navn. Fortsæt indtil alle ordene er sat op, og skriftstedet kan læses. Eksempler: Denne profet profeterede om en stor syndflod, som ville dække jorden, hvis folk ikke omvendte sig (Noa); denne profet, som var blevet solgt som slave af sine brødre, advarede egypterne og fortalte dem, at de skulle samle mad til en kommende hungersnød (Josef); denne profet fra Det Gamle Testamente sagde om Jesu Kristi fødsel: »For et barn er født os« (Esajas; se Es 9:5); denne profet advarede folk og sagde, at de skulle omvende sig og blive døbt, så Frelseren kunne give dem Helligånden (Johannes Døber); denne profet fra Mormons Bog advarede folk i Jerusalem og sagde, at de skulle omvende sig, ellers ville deres store by blive ødelagt (Lehi); denne profet talte fra et tårn og profeterede om, at Frelseren ville komme, og at hans mor ville hedde Maria (kong Benjamin); denne profet blev slået ihjel, da han profeterede om, at kong Noas folk ville blive besejret af deres fjender, hvis de ikke omvendte sig (Abinadi); denne profet lovede og godt helbred og visdom, hvis vi efterlever visdomsordet (Joseph Smith). *Til mindre børn:* Vis billeder af profeterne, når du fortæller børnene om det, de hver især profeterede om, og hvad der skete. Få dem til at tegne en tegning af en af begivenhederne, som I har talt om.

2. Lav nogle enkle vejskilte, bl.a. *Stop, Sæt farten ned, Giv agt* og *Kør.* Bag på skiltene skriver du nogle af de ting, som profeterne har profeteret om vil ske, hvis vi gør visse ting. For eksempel: Hvis vi betaler tiende, vil himlens vinduer blive åbnet for os (se Mal 3:10); hvis vi holder visdomsordet, vil vi få visdom, kundskab og en stærkere krop (se L&P 89:18–21); hvis vi holder budene, vil vi få fremgang (se Jarom 1:9); hvis vi beder i tro, vil Herren besvare vore bønner (se Jak 1:5–6); hvis vi studerer skrifterne, vil vi blive kloge og få tro på Jesus Kristus (se 2 Tim 3:15). Sæt vejskiltene rundt omkring i klassen. Forklar at vejskiltene advarer os om kommende fare. Hvis vi følger vejskiltene, vil det være meget mere sikkert for os at færdes. Fortæl børnene at profeternes råd på nogle måder er ligesom vejskilte. Når vi følger dem, vil vi rejse trygt gennem livet. Del børnene op i grupper og få dem til at tage en tur rundt i klassen og standse op ved hvert vejskilt. Hver gange de standser, får du en voksen til at forklare, hvad vi bliver lovet, hvis vi følger profetens råd, som står bag på vejskiltet.

Den voksne kan fortælle om engang, hvor nogen er blevet velsignet for at følge dette princip, eller stå for en enkel aktivitet, der viser, hvor meget en tiendedel er, eller hvilken slags mad vi spiser for at være sunde. Vælg nogle børn til at holde skiltene, når de er færdige med deres tur. Syng nogle sange, der underbygger profeternes lærdomme, og få børnene til at holde deres skilt op, når dirigenten prikker dem på skulderen. Få børnene til at tilpasse deres sang efter, hvilket skilt der bliver holdt op. Stop sangen, syng langsommere eller syng stille alt efter, hvilket skilt der holdes op. Få børnene til at tegne deres egne vejskilte og skrive, hvordan de vil følge et råd fra en af profeterne i den kommende uge. Få dem til at tage skiltene med hjem og have dem stående fremme, så de kan huske at følge profeterne. □

Kirkens ledere instruerer nye missionspræsidenter

»Jeg er ikke i tvivl om, at der et eller andet sted i verden finder en mirakuløs omvendelse sted hver dag, måske mange,« sagde præsident Hinckley, da han afsluttede årets seminar for nye missionspræsidenter, som blev afholdt på Missionærskolen i Provo, Utah, den 26.-28. juni. »I vil høre om sådanne [omvendelser] i de år, I er missionspræsidenter ... Dette er en kirke, hvor der sker mirakler. Det ved jeg. Jeg har set så mange af dem.«

Præsident Hinckley og andre medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum instruerede 108 nye missionspræsidenter og deres hustruer. Disse nye ledere var kaldet fra 12 lande og vil tjene i 39 lande. I juli blev de en del af de 333 missionspræsidenter verden over, der i øjeblikket præsiderer over ca. 60 000 missionærer.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, var den første taler ved seminaret. Han forsikrede dem om, at deres evner ville blive styrket, når de tjener, og han citerede principper, som præsident Harold B. Lee (1899–1973) belærte om: »For det første, den, som Herren kalder, kvalificerer Herren; for det andet, når man er i Herrens tjeneste, har man ret til Herrens hjælp; og for det tredje, Herren former ryggen, så den kan bære de byrder, der lægges på den.«

Præsident Monson sluttede af med et løfte: »Læg den frygt til side, som I måtte have, så vil Herren velsigne jer. Når I tjener, vil I erfare, hvem han er, hvor tæt på han er, og at dette er hans kirke. Herren velsigner dem, der stoler på ham.«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, talte ligeledes ved seminaret og fremhævede, hvor vigtigt det er at involvere medlemmerne i missioneringen.

»For at fuldtidsmissionærerne kan få succes, skal de støttes af stavens medlemmer,« forklarede præsident Faust. »En af frugterne af at arbejde sammen med medlemmer er, at åndeligheden vokser både hos medlemmer og missionærer.«

Præsident Faust kom med flere forskellige forslag til, hvordan man kan involvere medlemmerne i missioneringen. Han nævnte, at biskopperne bør støtte missioneringen, missionærerne bør arbejde effektivt sammen med missionsledere og biskoppen, missionærerne skal være lydige og arbejde hårdt, de unge bør deltage, og der skal sørges for, at nyomvendte bliver en del af fællesskabet. Ved det tre dage lange seminar instruerede præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, og ældsterne L. Tom Perry, Dallin H. Oaks, Joseph B. Wirthlin, Robert D. Hales og Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum. □

FOTO: STUART JOHNSON, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *DESERET NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley taler til nye missionspræsidenter og deres hustruer på Missionærskolen i Provo, mens medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum og andre kirkeledere ser på.

Kirken hjælper katastrofeofre verden over

Da naturkatastrofer ramte Peru, USA, Colombia og Filippinerne i juni, blev der sendt nødhjælp fra Kirkens hovedsæde samt lokale kirkeenheder.

Jordskælv i Peru

Et jordskælv med en styrke på 8,1 på Richterskalaen ramte den sydlige spids af Peru den 23. juni; over 115 mennesker blev dræbt, 1500 blev såret, og over 46 000 blev hjemløse. Et barn, som var medlem af Kirken, blev dræbt, fire medlemmer af Kirken blev alvorligt kvæstet, og hundredvis mistede deres hjem. De lokale kirkeledere brugte fasteofre til at skaffe vand, mad, tæpper, telte og andet til medlemmerne.

En kirkebygning led svære skader, og nogle få andre mindre skader. Nogle kirkebygninger blev brugt som midlertidig indkvartering for folk, der havde mistet deres hjem.

Kirkens humanitære midler blev brugt til straks at købe nødhjælp i området. Kirkens Velfærdstjeneste sendte endvidere 50 000 kilo mad, tæpper, hygiejnepakker og førstehjælp til de ramte områder. Hjælpemidlerne blev fordelt af det lokale civilforsvar.

Oversvømmelser i USA

Oversvømmelser og kraftige regnskyl fra en tropisk storm dræbte 16 mennesker i området omkring Houston og en person i New Orleans. Omkring 10 000 hjem og forretninger blev oversvømmet, og en stor del af de materielle skader skete i Houstons centrum.

Oversvømmelserne tvang 100 familier, som er medlem af Kirken, til at forlade deres hjem og flytte hen til andre medlemmer eller familie eller til nødhjælpsstationer. Lokale ledere bruge fasteoffermidler og biskoppernes forrådshus til at skaffe mad og fornødenheder til de hjemløse medlemmer. Der blev endvidere skænket varer fra biskoppernes forrådshus til lokale foreninger. Desuden organiserede lokale kirkeenheder oprydningshold til at rydde op i nabolaget. Midler fra Kirkens humanitære fond blev skænket til Røde Kors i USA for at støtte hjælpearbejdet.

Tornado i Colombia

En tornado i Barranquilla i Colombia dræbte den 4. juni syv mennesker og sårede 1000. Fire familier, der er medlem af Kirken, fik store skader på deres hjem. Lokale ledere brugte midler fra Kirkens velfærdstjeneste til at hjælpe nødstedte medlemmer. Kirken ydede midler til at købe nødhjælp lokalt og sendte ca. 29 500 kilo mad, hygiejnepakker, legetøj og tøj til hjælpearbejdet.

Vulkanudbrud i Filippinerne

30 medlemsfamilier blev evakueret, da Mayonbjerget kom i udbrud på den sydlige del af øen Luzon i Filippinerne. Vulkanen spyede lava 800 meter op i luften, hvilket førte til evakuering af over 30 000 mennesker. Lokale ledere brugte fasteoffermidler til at hjælpe berørte medlemmer af Kirken, og Kirken skænkede lokalt indkøbt mad og nødhjælp til Røde Kors i Filippinerne, som blev fordelt. □

Merlin R. Lybbert, tidligere halvfjerdser, er død

Merlin Rex Lybbert, som var medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum fra april 1989 og indtil oktober 1994, døde den 6. juli i Salt Lake City, 75 år gammel.

Han var præsident for templet i Cardston i Alberta i tre år, efter han blev afløst som medlem af De Halvfjerds. Forinden havde han tjent som højrådsmedlem, biskop, stavspræsident og regionalrepræsentant.

Han arbejdede som advokat i næsten 35 år, inden han blev kaldet til at arbejde på fuldtid for Kirken. Han blev født den 31. januar 1926 i Cardston i provinsen Alberta i Canada, og hans forældre var Charles Lester Lybbert og Delvia Reed. Han giftede sig med Nola Cahoon den 26. maj 1949 i templet i Cardston i Alberta, og de har seks børn. □

Mens vi venter på templet

Arkitektoniske forbilleder for templet i København

C. F. Hansen (1756-1845) er kendt som arkitekten for så markante bygninger i danske byer og landskaber som Vor Frue Kirke i København, den lille, romantiske kirke i Hørsholm, Domhuset (Københavns tidligere Rådhus) og Christiansborg Slotskirke. Det kommer sikkert som en overraskelse for mange, at han også må siges at være hovedinspirationskilden for bygningen på Priorvej i København, det kommende tempel. Der er grund til at være stolt: C. F. Hansen er en af de mest betydningsfulde arkitekter i dansk bygningshistorie.

Som H. C. Andersen og den fremtrædende Venstre-politiker J. A. Hansen var C. F. Hansen fra en skomagerfamilie, altså egentlig fra små kår, og som man sagde det dengang her i landet: „Skomager, bliv ved din læst.« Du skal ikke tro, at du kan blive til mere end dine forældre; du kan ikke hæve dig over din stand. Men der var undtagelser; det kunne ske i det lille idylliske og romantiske Danmark – i hvert fald for en person med flid og med en smule held.

FOTO: IVJ

Kirken på Priorvej ved indvielsen til ombygning til et tempel den 24. april 1999.

Egentlig ved vi kun meget lidt om C. F. Hansens personlighed. Ligesom Sokrates og også Jesus skrev Hansen hverken erindringer eller dagbog – mange flere burde gøre det i dag – og næsten ingen breve. En af hans elever skrev om ham, at „alt hos ham tager meget lang tid, med sin evindelig opsættelse og tvivlrådighed er han tit slet ikke til at holde ud.« Det er senere blevet fortolket som udholdenhed, samvittighedsfuldhed og vilje til at gøre sit arbejde til bunds. Han var da også temmelig længe om at gøre sine studier færdig.

Vi ved som antydet en smule mere om hans familiære baggrund. Han blev født i 1756 som søn af en simpel skomager, heraf det gode, gamle danske familienavn: Hansen. Hans moder, Anne Marie Malling, der havde været amme og siden barnepige for den prins, som siden blev til Christian VII, gav sin egen søn kongenavnene: Christian og Frederik. Denne kombination viste sig at være heldig; i hvert fald fulgte heldet ham siden. Gennem den indflydelsesrige, danske statsmand, A. P. Bernstorff, opnåede hun at få sin 10-årige dreng ind i kunstens tempel, Det Kongelige Kunstakademi. Senere fik sønnen støtte til en skelsættende studierejse i udlandet.

Arkitekturen først i 1800-tallet

I 1794 brændte Christiansborg, og året efter nedbrændte en fjerdedel af København. I 1799 døde hofarkitek-

ten Harsdorff, før man rigtig var kommet i gang med genopførelsen af slottet. Så kom den for Danmarks så ødelæggende krig mellem Frankrig og England (napoleonskrigene), og i 1813 gik Danmark statsbankerot. Derfor blev genopbygningen kun langsomt realiseret.

Det klassiske København var i vidt omfang C. F. Hansens værk. Symmetri og enkelthed med antikkens bygningskunst som forbillede var kendemærket for de bygninger, der nu rejste sig i hovedstaden.

Selv om Christian Frederik Hansen lyder dansk, og selv om hans mesterværker var originale i dansk arkitekturhistorisk sammenhæng, altså uden egentlige danske forbilleder, så kom inspirationen udefra. For det gælder med arkitekturen som med naturvidenskaben: Den er international, højst med nuancer af nationalt islæt. Det er for eksempel ikke noget tilfælde, at der er store ligheder mellem Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City og Metodistkirken lige over for Westminster Abbey i London, hvor Newton, Darwin og Churchill er stedt til hvile. Kirkebygningen på Priorvej er ingen undtagelse. Empirestilen går tydeligvis igennem hele bygningen. C. F. Hansen-inspirationen ses måske tydeligst, når bygningen sammenlignes med Christiansborg Slotskirke, der ved et alvorligt uheld i 1992 fik næsten hele sit tag brændt af – med en efterfølgende, tiltrængt renovering til følge.

Som Christiansborg Slotskirke blev kirken på Priorvej til et toetages hus med et temmelig fladt tag. Næsten alle kirker i kristenheden fremviser deres indre form i den ydre skikkelse. Kirken på Priorvej var – i sin oprindelige skikkelse – en kirkehal, indbygget og godt skjult i et hus. Selve kirkerummet udfyldte kun halvdelen af bygningen. Resten var anvendt til trapper og diverse rum. Stærkt fremhævet er kun hovedindgangen med

Christiansborg Slotskirke.

en fire søjles front – ægte søjler. Oven over hoveddøren er indrammet et halvcirkulært vindue. Det er tydelig at se slægtskabet mellem Slotskirken og kirken på Priorvej.

Vor Frue Kirke blev bygget efter „den gamle græske og romerske smag,« men den havde et tårn. C. F. Hansen ville slet ikke vide af det: „Tårnet er der kun, fordi sædvanen byder, at vore templer skulle have tårne,« skrev han.

Hørsholm Kirke er måske den bygning, der bedst giver udtryk for C. F. Hansens ideal. Her kommer symmetrien stærkest frem – og minder mormoner om templet i Kirtland i Ohio. Kun klokketårnet bryder symmetrien.

I historisk og religiøst perspektiv

Det er rimeligt at se bygningen af kirken på Priorvej i kirkehistorisk sammenhæng. Frem til Den Amerikanske Borgerkrig, 1861-1865, var mormonmenighederne i Danmark ganske små. Man sigtede ikke på at etablere sig, men satsede på at sende høsten af nye medlemmer næsten direkte til Zion. I Kirkens første år kalkulerede man simpelt hen ikke med, at verden skulle stå i ret mange år. De sidste dages hellige troede fuldt og fast på et nærtkommende tusindårsrige, hvor den opstandne Kristus ville vise sig og herske fra det ny Jerusalem, Zion. Som budskabet lød: „Kom til Zion, kom til Zion før din vredesflod, vi se« – eller mere negativt, men egentlig med det samme budskab: „Til Babylon, til Babylon, vi siger farvel ... « Da den amerikanske borgerkrig brød ud i 1861, var mange helt overbevist om, at nu kom det store slag, som der blev hentydet til i Lære og Pagter, afsnit 87. Missionærerne blev overalt trukket tilbage til Zion, emigrationen tog til.

Indtil da var de fleste af medlemmernes og missionærernes aktiviteter foregået i hjemmene og udendørs, som det var tilfældet med de øvrige folkelige bevægelsers i Danmark. Når det var bedst, foregik møderne i lejede lokaler.

I årene efter borgerkrigene – den i USA og vor egen i Danmark, som vi tabte – var antallet af danske sidste dages hellige i landet skrumpet ind, og en konsolidering var nødvendig. Nu skulle mormonmenighederne ikke fungere som fremskudte og midlertidige missionsbaser, men som små fæstninger, hvor medlemmer bedre kunne modstå det sociale pres. Langsomt fik Kirken egne forsamlingshuse, og først relativt sent fik de sidste dages etableret sig i egne bygninger. Det skyldtes emigrationen, som medførte en konstant udskiftning af menighedens medlemmer og ledelse. Dertil kom, at forfølgelse og økonomiske hensyn reducerede interessen for at etablere sig i Danmark.

Den Skandinaviske Missions første bygning blev opført i Oslo 1870, selv om Norge kirkemæssigt var det svageste land i Skandinavien. Kirkebygningen blev opført for midler fra medlemmer og for lån fra norske banker. Senere viste det sig, at den lokale menighed ikke kunne klare afdragene. Bygningen bevaredes kun på Kirkens hænder ved Kirkens hovedsædes indgriben.

Inspireret af pionererne i Norge forsøgte Århus-menigheden at få sin egen bygning. Efter et forgæves forsøg lykkedes det i 1876. Først i 1902 fik menigheden i København sin første bygning.

Kirken på Priorvej

I de næste årtier stod Kirken i Danmark nærmest stille, og da kirken på Priorvej skulle bygges, stødte man på massiv modstand fra nabokirken. Der kunne også være interne og økonomiske betænkeligheder i forbindelse med det store kirkebyggeri. For egentlig var det vel ulogisk med så stor en kirke i Danmark, hvor medlemstallet længe havde stået i stampe. Men kirkebygningen på Frederiksberg markerede, at Kirken var kommet til Danmark for at blive – i hvert fald en rum tid. Priorvejkirken var symbolet på, at Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på alle områder ville accepteres og respekteres som en bærende del af det danske samfund – i det mindste på lige fod med mange andre kirkesamfund. Derfor en rigtig kirkebygning i lighed med Christiansborg Slotskirke, Hørsholm Kirke og Vor Frue Kirke.

Da kirken på Priorvej endelig stod dér, blev den straks af mange ikkemedlemmer kaldt „Mormontemplet.« Paradoksalt havde de måske set lyset før mange af de hellige, ligesom det var tilfældet med den lidt tragiske hedningeprofet fra Bibelen, Bileam – ham der talte med sit æsel, der åbenbart kunne se engelen tydeligere end han selv (4 Mosebog, kap. 22). Under alle omstændigheder var andre de første til at kalde bygningen på Priorvej et tempel.

For de hellige var kirken på Priorvej fortsat kun et skridt på vejen til noget langt større: Ligesom der over indgangen til Domhuset i København står ordene: „Med Lov skal Land bygges«, således stod budskabet nu tydeligt over indgangen til kirken på Priorvej: »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.« Ligesom kirken nu har vist sig at være forberedt til at blive et tempel, er templet for mange et symbol på forberedelsen til det himmelske, først ved symbolske handlinger, siden ved praktisk efterlevelse af de højeste idealer og endelig ved opfyldelsen af en næsten umulig drøm: Den himmelske fuldkommenhed.

Men lad det straks være sagt: Det begyndte i det små – og der er endnu lang vej til målet! □

Bent Raymond Jørgensen,
Frederiksberg Ward

Far og søn-lejr

Druknede i godt humør og silende regn

Fra fredag aften til lørdag eftermiddag, den 1. og 2. juni, var fædre med sønner i Primary- og AP-regi inviteret til »Far og søn-lejr«. Tilmeldingerne var strømmet ind i dagene forud, og 52 deltagere trodsede vejret, som ellers tegnede så godt fredag aften. Lørdagen derimod bød på regn fra den tidlige morgen, men det holdt ikke de unge fædre og sønner tilbage. Aktiviteterne blev besøgt godt. Hen på eftermiddagen lørdag bredte der sig dog en stemning af længsel efter varmt og tørt tøj.

Ved ankomsten fredag og efter rejsning af telte kom alle på orienteringsløb, der, som tiden gik, næsten blev til natløb. På posterne måtte der løses opgaver af forskellige tilsnit: Snitte lommetotem, finde punkter på kompasrosen, tyde morsetegn, svare på spørgsmål, hvoraf et var »Hvem kan din kusines fars broders søn være?« – og mere af samme skuffe.

Nu var natten mere end tæt på, og flere begyndte at finde frem til soveposerne, andre holdt dog ud en god tid ved lejrbålet.

Lørdag morgen begyndte vi tidligt

FOTO: JØRN HOLM BENDTSEN

Her er rebslåningsmaskinen i gang i sin fulde længde. Selvbindersnor snos til reb.

FOTO: JØRN HOLM BENDTSEN

Bueskydning med dobbelt sigte og voksen instruktion.

FOTO: JØRN HOLM BENDTSEN

Ildboret sættes i gang, det blev varmt, men blev kun til gløder.

FOTO: JØRN HOLM BENDTSEN

Skydning med kæmpeslangebøsse.

med vækning kl. 07.00, morgensamling med flaghejsning, sang og bøn inden vi tog fat på dagens aktiviteter. Alle drengene blev undervist i elementære spejderfærdigheder vedrørende håndtering af kniv, sav og økse. Alle erhvervede sig beviserne i disse discipliner. De deltagende AP-spejdere, der var engageret som undervisere, gjorde en stor og god indsats.

Middagspausen var et godt indslag, inden vi igen tog fat på spejderlivet. Nu var det et mere varieret program der blev rullet frem: Bueskydning, rebslåning, kast med redningsreb, kast med kordelstroppe og frisbee og skydning med kæmpeslangebøsse.

Midt på eftermiddagen pakkede vi så de våde telte sammen og rettede kursen mod hjemmene, forhåbentlig med gode minder i bagagen fra Paradislejren ved Virklund nær Silkeborg. □

Jørn Holm Bendtsen,
Århus Stavs AP-spejderleder

Fast vi kæden slutter!

Det er opmuntrende at møde brødre – fædre og sønner – som år efter år trofast slutter op omkring stavens veltilrettelagte spejderaktiviteter. Brødre som frygtløst fornægter civilisationens bekvemmeligheder – mors hjemmebag, den lune seng og TV-stolen – for sammen at slå teltene op, opleve friheden og broderskabet ude i den gudgivne natur.

Københavns Stavs Far og søn-tur i Store Bededagsferien blev en sådan oplevelse. Flere af stavens raske drenge mellem 3 og 63 havde rig lejlighed til at more sig og prøve kræfter og gå på opdagelse i den dejlige natur kun 13 km sydvest for Roskilde. Lejrpladsen var valgt med omhu midt op ad en høj bakke, som i begyndelsen af det 20. århundrede var blevet gennemgravet til et af datidens jernbaneprojekter, der siden var blevet opgivet.

Vejret var meget smukt med sol fra morgen til aften begge dage. Vi blev

FOTO: FINN LYKKEGAARD

Udsnit af lejren.

sparet for uheld bortset fra lørdag morgen, da en af vore unge mænd af vanvare kom til at kravle ud af soveposen allerede klokken halv syv. Han gik pligtskyldigt i gang med at hugge brænde, da han troede, at klokken var 10 – solen stod jo højt på himlen. Længe blev han imidlertid ikke i vildfarelsen, før en ældre bror søvndrukken kom vaklende ud af sit telt og gav udtryk for, at det var meget hensynsløst at vække de sødt slumrende så tidligt.

Der var i øvrigt nogle få, der havde været oppe og nyde solopgangen. Det er en betagende og ganske særlig oplevelse at stå på et lille bakkedrag med den opgående sol i ryggen og se sollyset reflekteres fra tusind små dugdråber i græsset lige omkring ens skygge.

Den gamle jernbaneudgravning udgjorde en fin kampplads for en række drabelige fodbold- og badmintondyster. Som kronen på værket havde Christian Lykkegaard fredag eftermiddag sat sin store hoppeborg op – ubetinget en af lejrens mest energikrævende aktiviteter, som appellerede både til fædre og sønner. Tak til alle deltagere og en særlig tak til Finn & Søn for et vellykket arrangement, som i øvrigt hvad timing og planlægning angik ikke stod tilbage for roverturen i marts. □

Kjeld W. Rasmussen, Ballerup Ward

FOTO: FINN LYKKEGAARD

En hoppeborg »doneret« til adspredelse.

Abonnementsfornyelse

- Glem ikke at forny dit abonnement på Kirkens tidsskrifter!
- Alle familier har brug for Kirkens tidsskrifter i deres hjem!
- Giv *Liahona* som gave til en god ven!

OBS! Med virkning fra oktober 2001 skal der ikke betales til wardets/grenens konto. Betal dine abonnementer på girokonto 653-2136. Skriv navn og adresse samt, hvilket ward eller gren du tilhører. Ved gaveabonnementer skal du oplyse både modtagerens og giverens navn og adresse.

Hvis du er i tvivl om, hvornår dit abonnement udløber, står det altid på adressesedlen, når du modtager dit eksemplar. Hvis du har spørgsmål om dit abonnement kan du enten kontakte tidsskriftsrepræsentanten eller Kirkens servicekontor i Göteborg, tlf. +46-31-77 88 976, fax +46-31-16 55 29.

Priserne i 2002 er: *Liahona* 130 kr., *Ensign* 130 kr., *Church News* 230 kr., *Friend* 105 kr. og *New Era* 105 kr.

21991 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)